

ANETA ŠPIČÁKOVÁ

NEPOVEDENÝ
POKUS

Skleněný můstek s.r.o.

Vítězná 37/58, Karlovy Vary

PSČ 360 09 IČO: 29123062 DIČ: CZ29123062

Aneta Špičáková © 2016

Skleněný můstek s.r.o. © 2016

ISBN 978-80-7534-133-4

OBSAH

Kapitola 1 Subjekt

Kapitola 2 Probuzení

Kapitola 3 Seznámení

Kapitola 4 Pozorování

Kapitola 5 Rozkaz

Kapitola 6 Poplach

Kapitola 7 Tornádo

Kapitola 8 Špión

Kapitola 9 Žlutá zóna

Kapitola 10 Oslava narozenin

Kapitola 11 Pokus

Kapitola 12 Nebezpečný krok

Kapitola 13 Tajemství

Kapitola 14 Netvor

Kapitola 15 Blízko smrti

Kapitola 16 Svědek nehody

Kapitola 17 Sblížení

Kapitola 18 Odhalení

Kapitola 19 Pravda

Kapitola 20 Kapitulace

Kapitola 21 Výbuch

Kapitola 22 Zkáza ostrova Trovita

Kapitola 23 Nová pravidla, nový život

Kapitola 24 Voodoo

Kapitola 1 Subjekt

Bylo všední odpoledne 6. července.

Hlavní hrdinka celého příběhu právě přišla do své nové kanceláře, kterou si před necelým měsícem zařídila.

Pohodlné kožené křeslo stálo ledabyle za mohutným stolem a po pravé straně odpočívala lenoška, na kterou lehávali pacienti.

Karin se pomalu odstrojila, poté posadila k oknu do křesla, v ruce svůj pořádník.

Prstem putovala od shora dolů, po zatím neznámých jménech ve svém diáři.

Mrkla na hodinky. Za chvíli bude devět hodin. Musela se připravit.

Urovnala si některé podklady z kartotéky na stůl a posunula svou jmenovku dopředu, aby jí mohl každý vidět, pokud by její jméno svou roztržitostí zapomněl.

Dívka s velkými ambicemi se těšila na dny, kdy si otevře svou psychiatrickou ordinaci. Od mala jí svět citů a duševních zákrut přitažoval a později se rozhodla zrovna pro toto nelehké avšak zajímavé povolání.

Navíc milovala knihy, kterým dominovala známá smyšlená postava Hannibala Lectera. I on byl geniální psychiatr.

Velké město na pobřeží se zdálo dostatečně rozmanité pro působnost rozvíjející se klientely.

Karin si stáhla své po ramena vlnité světlé vlasy do culíku, tak vypadala jako intelektuál, to měli lidé rádi. Hlavně, aby odpovídala své profesi, to se od ní očekávalo a pak následoval patřičný honorář.

Nebylo ani devět hodin, když kdosi tiše zaklepal na prosklené sklo dveří.

„Pojďte dál,“ zavolal dívčí hlas a vyzval neznámého ke vstupu.

Do kanceláře vešel dobře oblečený muž s pevným sebevědomým krokem, jež si stále zachovával mladistvý vzhled. Rozhodně to nebyl nervózní třesoucí se člověk, těkající očima po místnosti a bojící se na sebe cokoliv prozradit.

Takové pacienty většinou vídala každý den, patřili ke každodennímu koloběhu.

On byl jiný. Cítila z něho vnitřní sílu, že by se o ni mohla opřít.

Kdo byl ten muž? Podezření stouplo s jeho gestem napřážené ruky.

„Doktorka Karin Lárkinová?“ zvláště pronikavé pichlavé oči si ji prohlédly od hlavy až k patě, jako by ji hodnotili.

Vstala a potřesení paže přijala podle slušnosti.

„Ano?“

„Morfeus Giovanni,“ představil se cizinec, „rád bych si s vámi promluvil, slečno Lárkinová, a učinil vám zajímavou nabídku, kterou jistě neodmítnete,“ sdělil muž v klobouku záhadně, jako by to už považoval za vyřízenou věc.

Přes to, že psycholožce nedělalo problém odhadnout charakter lidí, zde to bylo nanejvýše obtížné. Člověk před ní, patřil jistojistě k té horní vrstvě.

Zachovala proto klid.

„Je mi líto, pane Giovanni, za pár minut zde mám svého pacienta a ten...“

„Ten dozajisté počká,“ zdůraznil s uhrančivým úsměvem a klidně jí pokynul, aby se posadila zpátky do židle, sám zůstal stát jako by mu to tu patřilo.

Ten byl tedy drzý, uškĺíbla se v duchu. Zvláštní, opravdu jí charakterem připomínal sebevědomého Hannibala, ale předem věděla, že se v něm skrývá něco jiného, než nějaký kanibalismus či jiná závažná úchylka.

I ona si dovolila zevrubnou prohlídku jeho postavy. Na první pohled dokonalý elegán a ta vychytralost v očích. Až děsivá. Usedla, jak přikázal.

Netroufla si tomu autoritativnímu hlasu odporovat. Panu Willovi snad nebude vadit pár minut posečkat, uchlácholila se.

Podrobila se tomu záhadnému muži, ač nerada, však o to více dívku napínala nabídka, se kterou přišel.

„Nuže, slečno Lárkinová znáte tohoto muže?“

Giovanni sáhl do vnitřní kapsy svého kabátu a vytáhl starou fotku. Nedal jí plavovlásce do ruky, jen jí držel před Kařinýma očima.

Psychiatricka se přes své brýle zaměřila na několik postav stojících v bílých pláštích vedle sebe. Nic zvláštního.

Nikoho nepoznávala, až na postaršího štíhlého muže s bradkou po straně. Než se však stačila více rozkoukat, schoval muž obrázek zpátky do útrobu svého drahého šatstva.

„To je můj otec,“ pozvedla tvář bez jakéhokoliv výrazu.

„Správně,“ přitakal, „pracoval jako důležitý vědec na mém projektu před několika lety a bohužel při nehodě, jež vám nemohu blíže specifikovat, zemřel,“ konstatoval Giovanni stále s tím zvláštním ďábelským úsměvem na tváři.

„Je to pět let,“ přikývla dívka a mávla rukou, „vlastně jsme ho s matkou mnoho roků neviděly. Nedával o sobě vědět a nepřijížděl ani na vánoce, moc společného jsme toho neměli,“ řekla zcela vážně mladá doktorka naprosto bez emocí.

„Nebudte tak skromná, má drahá, máte stejně bystrou mysl jako on, o tom není pochyb a proto jsem zde,“ lehce uhodil do podlahy svou vycházkovou holí, „chci vám nabídnout výhodnou práci, která se neodmítá,“ lákal svou oběť. Musela uznat, že opravdu chytře, nejdříve ji naláká na city a pak na ni vybafne nějakou skvělou nabídku. Byla vážně zvědavá i lehce znechucená, že ji nutí vzpomínat na staré hořké časy, kdy doma den co den, čekala na svého tatínka, který nepřijížděl.

„Skutečně?“ zamrkala překvapeně. Nevěřila by tomu, ale charismatický elegán si získal dívčinu plnou pozornost.

Je jen krátce po škole uvědomila si a tohle by mohla být zajímavá zkušenost, než sedět v kanceláři. Na to má zbytek života. Alespoň si to poslechne.

„O co přesně se jedná?“

„Chci, abyste šla v otcových stopách, jedná se o tajný vojenský -projekt M- zaměřený na výzkum léků a farmacie. Po vás se žádá vytvářet psychologický profil subjektů, na kterých se léky testují. Nic náročného, to vás ubezpečuji,“ usmíval se.

„Více vám nemohu říci. Má práce je přísně tajná, ale mohlo by to vzbudit váš zájem slečno. Stejně jako ve vašem otci,“ lákal jí.

Dívka se na cizince beze slova dívala skrze obroučky svých brýlí. Přemýšlela.

Vědec uvnitř říkal ano, poměrně lákavá nabídka stoupla v Kařiných očích o to více, že by se mohla dozvědět, co se s otcem kdysi stalo. Okolo tátovi smrti se trousili jen tiché neurčité dohady.

„Musíte mě přesvědčit,“ hrála na mužovu aroganci. Nechtěla se dát tak snadno, aniž by z toho neměla žádnou výhodu a také ji zajímalo, kam až je ochoten zajít.

„Nabízím vám 500 000 dolarů roční plat. Vlastní výzkum a čestné místo v týmu specialistů. Pokud se mi upíšete na dva roky,“ Giovanni ji sledoval žraločima očima.

On mě vážně chtěl!

Přemlouval ji, chtěl ji získat, jinak by už uraženě odešel a navíc pět set tisíc ročně je celé jmění! Nehledě o cenných informacích jaké se jinde nedozví. Bylo rozhodnuto.

„Kam mám přijet?“

„Nikoliv přijet, má drahá, přiletět,“ opravil psychiatricku jemně, „laboratoř je na mém soukromém ostrově Trovita v tichomoří, daleko od pevniny. Budete muset se mnou letět letadlem, jiná možnost není.“

„Ostrov?“ vydechla, netušila, že cizinec vlastní celý ostrov! Odříznuti od světa.

„Mám rád klid, a výzkum probíhá v utajení, je to perfektní lokace,“ vysvětlil, „pokud tedy souhlasíte, buďte za pět dní na letišti u nástupiště číslo pět pro soukromá letadla. Budu se na vás těšit, slečno Lárkinová.“ pozvedl svůj černý klobouk na znamení rozloučení a nonšalantně odešel pryč.

Pokud, by se charisma mohlo krájet, byla by ho plná mísa. Pak by ho Karin rozdala svým pacientům, kteří ho nutně postrádali.

Rozporuplné pocity se dívce uhnízdily v žaludku.

Vše svědčilo o nepopíratelně skvělé nabídce, na druhou stranu už samotná přítomnost pana Giovanniho jí naháněla husí kůže. Rozhodně nepochybovala o pravdě jeho slov, jenže znala lidi natolik dobře, že nevylučovala ani to, že neříká úplnou pravdu, nebo jí cosi zatajuje.

Musela být ostražitá. V tomto světě nezbytnost.

Jisto jistě se nejednalo o náhodu. Vybral si ji záměrně, o tom nepochybovala.

A ani neváhal nabídnout tak vysokou sumu.

Co se dá dělat, nikdo vám hned neřekne všechno. Navíc je to tajné, jak řekl.

Pokud tedy ten boháč spolupracuje s vojenskými silami, kdo ví, co v tom může vězet.

Posunula si brýle více k očím.

Ted' teprve mohla o něčem přemýšlet a ani nyní nepochybovala o své zvědavosti.

Udělá to.

Práce ve vlastní kanceláři může dva roky počkat, rozhodla.

A je to tady.

Na letišti čekalo malé soukromé letadlo pro nejméně deset osob. Karin nemusela čekat dlouho, sám majitel se ukázal téměř ihned.

Giovanni ženu uvítal a i s kufry pomohl na palubu, což bylo sice gentlemanské gesto, ale v jiné situaci by tím raději pověřil nějakého stevarda, který tu bohužel nebyl.

Luxusní interiér a kožená sedadla slibovala pohodlný odpočinek. Dokonce po vzletnutí byl doktorce nabídnut alkohol, ten věru od svého hostitele vděčně přijala. Měla totiž z létání strach.

Její nový zaměstnavatel se choval v mezích přívětivosti, neustále vyprávěl své zážitky. Bohužel k její smůle se o ostrově nezmínil ani slovem.

Stále však neztrácela naději. Už tak Kařina zvědavost přetékala jako vroucí omáčka z hrnce.

Poté jí strčil do rukou několik hustě popsaných papírů s pracovní smlouvou.

Vše si podrobně přečetla, ale ani zde se nedalo dočíst, co se na tajuplném ostrově skrývá. Musela tedy podepsat nebo se vrátit.

Karin se chytře snažila několikrát vyptávat, bohužel to cizinec pokaždé prokoukl a jen se zasmál její nedočkavosti.

Nakonec podepsala.

Upsala se na celé dva roky se štědou sumou na konci.

O tři hodiny později, kdy se bílé mraky třpytily na křídlech letounu, začali klesat.

Nepříjemný pocit závratě se naštěstí brzy vytratil, přesto nehty zarývala do sedadla, na kterém seděla.

Přilepená dívčina tvář viděla skrze okénko ostrov velký asi jako celý New York hrající všemi barvami, přesto převládala sytě zelená. Několik obrovských budov tvořily celý komplex s ještě větší kulatou halou uprostřed toho všeho, dál už ostrov pokrývala jen bujná vegetace a písčité pláže nezkrotné přírody.

„Malý, dokonalý ráj,“ podotkl pyšně muž, když viděl její reakci. Úžasný pohled, to musela uznat.

Jen ta celá romantická scenérie postrádala vojenské vzezření, žádná auta, zbraně, vojáci, pokud prve mluvil o něčem takovém, nebylo po ničem takovém ani památky.

Nic.

„Líbí se vám Trovita?“ zajímal se zaměstnavatel nevzrušeně.

„Je úchvatný,“ vyhrkla plavovláska s pohledem na bělostnou pláž a jasně průzračné moře.

Za několik minut letadlo dosedlo na malou ranvej a poté dvojice vystoupila.

Doktorce celé tělo najednou ovanulo tropické horko, slunce blahodárně hřálo a vydatně páliło do pokožky i přes oblečení, zatímco vdechovala vzduch s vůní kokosu a soli.

Omámeně se nadechla. Bylo to moc dokonalé, aby to byla pravda, a přesto to vše stálo přímo před ní jako na dlani.

„Tudy,“ pokynul Giovanni rukou směrem k vybetonované cestě mezi pískem vedoucí přímo k jedné z obřích budov v pozadí.

„Moje kufrý!“ Otočila se Karin zpět, vědoma si své zapomnětlivosti.

„Nebojte se, o vše je již postaráno. Zavazadla vám odnesou do vašeho pokoje,“ pokračoval dál bez ohlednutí muž, na kterého o pár metrů dál čekal o poznání mladší, důležitě vyhlížející. Něco si spěšně řekli a než si ho stačila blíže prohlédnout, zase někam odspěchal.

Majitel ostrova znovu pokynul rukou a vyrazili vpřed.

„Dovolte, abych vás nyní seznámil s komplexem a provedl vás. Pochybuji však o tom, že si hned zapamatujete, co kde leží, to je pochopitelné,“ pokývl znalecky.

„Jistě jste Karin zvědavá, jak to tu celé vzniklo,“ začal nadutě vyprávět, „tedy, tento úžasný ostrov jsem zasvětil výzkumu a vědě, něčemu zvláštnímu, k čemu se ještě brzy dostaneme,“ provázel dívku ve žlutých šatech zatím všedními místnostmi. Spolu navštívili kuchyň, jídelnu, luxusní ubikace, tělocvičnu a jiné vymoženosti moderní doby.

„Celý můj geniální plán vychází naprosto skvěle, však uvidíte. Laboratoře se začali stavět v roce 1980 a po celých dvacet let probíhá výzkum nepřetržitým tempem se 100% výsledky!“ chvástal se elegantně.

Dále se spojovací chodbou přesunuli k prvnímu ze střežených komplexů označeným zelenou barvou. Celé to připomínalo dokonalý betonový čtverec s rovnou střechou.

„Zde je zapotřebí čipu. Až přijdeme do mé kanceláře, už na vás čeká vlastní karta,“ tu svojí nechal projet čtečkou a těžké dveře se sami otevřely dokořán a vpustili návštěvníky dovnitř.

„Je zde 7 pavilonů, jak jste si již stačila všimnout, každá se považuje za samostatnou jednotku, označenou barvami: zelená, žlutá, bílá, fialová, červená, modrá a černá zóna. V každém se pracuje na jiném výzkumu kmenových buněk ale vcelku si je to dosti podobné,“ nadhodil věcně průvodce.

„Vy, budete pracovat v Černé zóně. Tedy již s hotovým subjektem, který čeká jen na vaše ohodnocení, slečno Láarkinová.“

„Experimentuje se zde na zvířatech?“ zeptala se psychiatrická jdoucí po ředitelově boku chodbou opatřenou několika stejnými dveřmi. Ty bílé stěna kolem na Karin působily nemocničním dojmem a ke všemu ten pach dezinfekce nebyl moc příjemný.

„Ano,“ potvrdil Giovanni bez vytáček a prudce zastavil, aby ji výmluvně pohlédl do očí, „ale jaký by to byl pokrok, bez nutného rizika a pokusu. Každé léky se nejdříve testují na nižších formách života, není to trestné. Jak jinak by doktoři vynalezli vakcíny na mnoho zákeřných těžkých nemocí?“ chytře jí vymluvil nevyslovenou námitku. On byl vskutku silná osobnost, z toho měla lehce obavy, takový lidé většinou neberou na nikoho ohled, ale to neznamená, že si nechá všechno líbit.

Měl však pravdu, uvědomila si. Alespoň jednal na rovinu.

Moderní medicína se doslova opírala na pokusech se zvířaty, tak to je a jiné to zřejmě nebude.

„Takže tu jde o farmacii a její účinky na lidi a já mám posoudit, zda jsou po použití duševně v pořádku?“ pokusila se slečna Lárkinová dovtípit.

„Ano i ne,“ ušklíbl se Giovanni tím svým žraločím pousmáním, ze kterého měla husí kůži, „bereme různé zakázky z celého světa. Výzkum trvá měsíce i roky, avšak výsledky stojí za to. Například v Zele-ném komplexu, zkoušíme nové robotické implantáty, jež by se mohli v budoucnu vyrábět a následně využívat po celém světě. Jedná se o dlouhodobé testy s tkání, nervy a léčivy a i když jsme teprve v polo-vině, nevzdáváme se ani po několika nezdarech, protože víme, že to jednou prostě fungovat bude,“ nepřipouštěl si jinou možnost.

Znělo to slibně, jenže jak mu mohla věřit, když jí do žádného po-koje ani laboratoře nevzal? Stále procházeli jen chodbami, ale nikam nesměla nahlédnout.

Je to vůbec pravda? Nebo ji vodí za nos?

Vše uzavřené, skryté před jejíma očima kam nemohla nakouk-nout, jak se má přesvědčit? Musela tedy jen slepě věřit, nebo doufat.

Pomalou procházeli dalšími stanovišti a občas bylo možné za-hlédnout doktory v bílých pláštích a vědce se vzorky ploužící se pro-story komplexu jako duchové.

Nakonec se venku vyhnuly několika budovám, kam ji ani neza-vedl a rovnou přikročil k té poslední.

„Zde je Černá zóna.“

Další velké dveře, tentokrát s černým pruhem protínající obě poloviny.

„Tady je mé nejcennější dílo ze všech. Proto jste tu. Tak tady je můj výtvar,“ prohlásil ředitel s neskonalou pýchou v hlase a v Karin to probudilo zatím největší zvědavost.

„Celých třicet let, toto je základ, srdce ostrova.“

Čtečka souhlasně zapípala a dveře se otevřely.

Aniž by měla Karin alespoň nějaké tušení, o čem to vlastně mlu-ví, vedl dívku dovnitř. Prošli chodbou, jak jinak než natřenou na ste-rilně bílou, ze které už se ji točila hlava. Prošli kolem čtyř dveří znače-ných čísly, až se zastavili u posledních, za nimiž se skrývalo to, čeho si její zaměstnavatel nejvíce cenil.

„Již filozof Nietzsche před více než sto lety řekl, že Bůh je mrtev. Nezůstalo po něm nic než prázdná židle. Já jsem toto místo vlastním přičiněním vyplnil,“ dmul se pýchou jako krocan, div nepraskl.

Doktorka byla zvědavá, na co je tak hrdý. Byla ochotna spokojit se s nějakým zázračným lékem na rakovinu, na nevyлéčitelnou nemoc nebo nějakým fascinujícím přístrojem, ale to co měla vidět, ji šokovalo. A stále to bylo slabé slovo.

„O čem to mluvíte?“ nechápala. Místo odpovědi ji Giovanni popostrčil kupředu ihned, jakmile se otevřely dveře.

Oba se dostali do kulaté velké laboratoře.

Obvod místnosti vyplňovali různé přístroje, obrazovky s hodnotami, zdravotní medikamenty a další pomůcky. Nic zvláštního, až na shluk drátů a hadic silných jako mužská paže plazících se po podlaze doprostřed místnosti. Tam stál veliký barel, tyčící se až ke stropu, s průhledným sklem.

Uvnitř naplněný jakousi světle nazelenalou tekutinou, ve které plavalo něco neuvěřitelného.

Co plavalo, spíše se to v tekutině vznášelo a vyplňovalo tak většinu prostoru.

Ta bytost, či vlastně co to je, v sobě snoubila nepředstavitelný strach se zdánlivou netečností a nepřítomností.

Dívka nasucho polkla.

Nešlo to ignorovat. Bylo to tam.

K nově přichozím se obrátilo několik vědců pracujících v místnosti, poté zase tiše dělali svou práci.

Dívka o krok polekaně ucouvla, jenže ji ředitel vzal za paži a spolu se přiblížili k tomu zvláštnímu tvorovi.

Přinutil ji dojít přímo k barelu, jež vyzařoval slabé světlo, proudící do tmavé místnosti. Tím ten nasvícený hybrid přitahoval ještě více pozornosti.

Ta bytost vypadá jako exponát naložený v lihu na nějaké katedře vysoké školy s tím rozdílem, že tohle žilo! To byla Kařina první myšlenka, jež se jí dostala na mysl přes překotné bušení srdce.

Dýchá to! Uvědomila si.

Zřetelně pozorovala, jak se mu mělce zvedá hrudník. Dlouhé

šlahouny připojené ke kůži té sněhobílé entity, toho nadpozemského stvoření, vedly zpátky přes dno barelu k počítačům vytvářejícím nějaké hodnoty.

Děsilo ji to až do morku kostí.

Zachvěla se a odvrátila pohled.

Zrůda.

Mutant? Hybrid nebo mimozemšťan? Je nebezpečný? Primitivní? Nebo neškodný?

Sama náhle zjistila, že se nemůže ani hnout, jako by byla ochrnutá, tak na ni celé tohle překvapení zapůsobilo. Očima těkala po tom neznámém vetřelci, že ani zprvu nevnímala hlas vedle sebe.

„Teď již nelze couvnout, děvče! Odtud nevede jiná cesta zpátky než vzduchem! Není důvod mít z čehokoliv strach,“ chlácholil ji stvořitel té zrůdy, ke které zbožně hleděl. Jistě vycítil, jaké má žena, kterou právě přivedl, obavy.

Otázkou bylo, kdo by neměl?

„Pane bože, co to je?“ vydechla v posvátné hrůze a obdivu současně, jako by právě viděla Satana, kterého popisovala sama Bible. Dokonce se to bála vyslovit i nahlas, aby to neprobudila.

Dlouhou dobu na to upírala své oči přes skla brýlí, snažíc se to psychicky vstřebat a dokonce i pochopit. Vše se to vymykalo jakémukoliv chápání, pokud...

„Říkal jste, že děláte pokusy na zvířatech a ne že...”

Okamžitě setřásla Giovanniho ruku ze své paže, za kterou ji stále držel, jako by si nebyl jistý, že nevezme vyplašeně do zaječích.

„Že stvořím jedinečnou bytost, jaké není na světě rovno? To je můj odvěký sen. S ním dobudu svět, neumíte si ani představit, jaké má schopnosti. Směsice lidské a zvířecí DNA snoubící se v dokonalou inteligentní entitu,“ ředitel rozpřáhl ruce k barelu jako by ho chtěl laskavě obejmout.

V tu chvíli mladé doktorce došla ta pravá hrůza.

Stvořit něco takového je nelidské, zruďné, ohavné, i když to představuje pro lidstvo neuvěřitelný pokrok.

V žádném případě si neuměla představit být s tím zavřená v jedné místnosti, až se to probudí. Teď bude muset. PODEPSALA TO!

Už jen myšlenka na to ji naháněla husí kůži a převracela obsah žaludku, hrozící co chvíli katastrofou.

„Jste blázen!“ obvinila muže se vším odhodláním, co jí zbylo.

Slyšíc zvýšený hlas, se k oběma příchozím několik hlav pracovníků znovu otočilo. Karin to však bylo jedno, ten škrobený chlap ji podvedl! Měla tu zkoumat pacienty užívající nové léky, ne nějaké křížené monstrum, jehož psychika mohla být značně narušená!

Uvědomoval si vůbec ten nadutec, co se může stát?

Zahrávat si s přírodou si koleduje o malér, vždyť je to zakázané! Proto tedy provádí ty své zvrhlé pokusy tajně, zaštitěné vojenskými silami?

Takovéto jednání rozhodně nebylo fér a ona si to nenechá líbit.

Byla doslova naštvaná jako sopka před výbuchem a znechucená touhle zradou a ochromená vnitřním děsem.

Nadechla se k prudké odpovědi, ale on jí vzal všechny argumenty z rukou.

„Blázen? Považujete za blázna vědu, slečno Lárkinová? Obviňujete snad Edisona, že vynalezl žárovku? Kde bychom se bez něho ocitli? Místo toho by lidé stále jen seděli u ohně jako neandrtálci a hráli se jeden o druhého. Bez Nikoly Tesly by žádná žena nevěděla co je to sporák a televize. Bez Charlese Darwina a jeho evoluční teorie by mé dílo nemohlo nikdy vzniknout, nebo Abraham Michelson a jeho brýle, bez kterých byste neviděla absolutně nic,“ ukázal na mě prstem, „takto bych mohl pokračovat až do večera. Opravdu si myslíte, že bez vývoje máme šanci pokročit do dalšího věku?“ zamračil se na ni až měla chuť couvnout, tak velká síla se v něm skrývala. Takové odhodlání.

„Všechno je pokrok a průlom ve vědě, já se jen snažím o něco fascinujícího. Něco co ještě nikdo nedokázal. Odsuzujete mě jen proto, že nám dostatek prostředků a odvahu stvořit něco, o čem se nikomu nesnilo?“ ředitel společnosti se obrátil zpátky ke svému vznášejícímu se božskému výtvoru.

“Krása, dokonalost, inteligence a síla. To všechno se snoubí v tomto jedinečném těle. Představuji vám Maduru, slečno Lárkinová -projekt M-“.

Kapitola 2 Probuzení

Madura, bytost lidská, zvířecí nebo mimozemská. Takové experimenty jsou v rozporu proti vši etice a zákonům jakéhokoliv státu na světě. Všichni vědci to vědí a řídí se tím, tady to však vypadalo, jako když si toto pravidlo překroutili k obrazu svému. Přesto se tu ta hrůzná bytost tiše vznáší v tom fosforujícím roztoku.

Karin cítila, že nadechnout se jí dělá větší potíže, než při závěrečné zkoušce na vysoké škole, kdy usilovala o to nejlepší hodnocení svých lektorů.

To co měla před očima, vidělo jen několik málo lidí a ona mohla být ráda, že může být mezi nimi. Jenže nebyla, docela dobře by se takové zkušenosti vyhnula kilometrovým obloukem.

Přesto subjekt, jen metr a půl na dosah, vyzařoval chladný, až ledový klid před bouří.

„Snad nemáte strach?“ vysmál se ředitel dívčině mlčení.

„Mám,“ potvrdila slabošky a snažila se ze všech sil uklidnit.

V tom jediném slově Karin přiznala veškeré pocity, jež se v ní právě prali a ty se shlukly do jediné. STRACH, hrůza z toho neznáma, z toho co lidé neznají a ani nechtějí znát.

Rozhodně to není pes, který vás může JEN pokousat. Stvoření před jejíma očima bylo lehce shrbené, aby se tak to rozložené tělo do barelu vešlo. Štíhlé paže, křížem položené na ramenou jako mumie na věčném odpočinku, zakončené třemi prsty, vyhlížely zvláště od těch lidských pěti.

Ke všemu by si troufala odhadnout k celkové konstrukci těla, že po narovnání do plné výšky musí měřit přes dva metry. Úplný obr.

Spící netvor, protože označení – spící Růženka- se k tomu moc nehodilo.

Karin se zachvěla a bála se i nadechnout.

S možností se detailně podívat, studovala to hladké bílé tělo bez jediného chloupku, či možná to srst byla, ale tak jemná, že se to nedalo rozeznat, aniž by na něho člověk sáhl. Z hlavy mu vyrůstali asi patnáct centimetrů dlouhé dva tupé rohy, nebo výčnělky potažené

tou samou bílou kůží. Tvář se lehce podobala kočce s lidskými ostrými rysy. Všechno jemné, vyhlazené bez vrásek. Pohled níže ukazoval lidskou, ne moc statnou hrud', ukrytou pod překříženými pažemi, jak už bylo řečeno. Spodní část těla se honosila velkými silnými, vyvinutými stehny. Protážená lýtka dávala tušit, že Madura musí být skvělý běžec, snad i lovec, odhadovala. Vypadalo to na prodloužené nártní kosti, stejně jako u psa či vlka. To definovalo velkou obratnost a mrštnost, i chodidlo stejně jako paže byli zakončené též třemi prsty.

Pokud by to byl muž řekněme, že sehnat na něho boty by bylo opravdu nanejvýše obtížné.

„Co je to?“ Karin se lehce zmateně naklonila ke straně, zaujata jinou částí jeho těla.

Až nyní si pozorovatelka všimla, že se vzadu cosi lehce míhá, jak přístroj uvnitř čerpá roztok dovnitř a ven, voda tím pádem lehce s něčím pohybovala.

„To je ocas.“

Doktorce Lárkinové padl zrak na tu silnou věc, jež vyrůstala... No nebudeme to více rozebírat. Fascinující tmavě fialový hladký ocas, zužující se do tenka a lehce rozšiřující na konci, vytvářel oválnou kapsli podobnou fazoli. Nic podobného nikdy neviděla.

Tento kus přebytké části těla se vznášel až k hornímu víku barelu a i tam se musel lehce zkroutit, aby se tam vešel.

Nahánělo to strach.

Tělo toho úctyhodného tvora se zdálo jaksi uhlazené, tajemné a nic tomu neubírala ta hrůzostrašná výška.

Nikde nebyla znát nedokonalost, ač se to vymykalo všem konvencím i vědě, přesto se tu vznášel jedinečný tvor hodný obdivu.

Vše napovídalo tomu, že si s ní její bujná představivost hraje, tohle přeci nemohlo být možné, absurdní, bláznivé, bytost připomínala všechno možné jen ne člověka nebo zvíře, něco napůl, nebo ani jedno z toho.

„J...já, já...Ne to nejde. Musím odmítnout. Tohle nemohu dělat. Končím!“

Probrala se psychiatricka ze svého šoku a zjistila, jak se jí do hlasy stále více vtírá panika prosycená děsem. Tohle nemůže dělat, je to proti jejímu přesvědčení.

Co když to zabilo jejího otce? Zbaví se to i jí?

Myšlenky se stávaly stále více reálnějšími a troufalejšími a ona je nedokázala nijak potlačit. Prostě se objevovali jako Silvestrovský ohňostroj, jedna rachejtla za druhou vybuchovala v její hlavě se stále hrůznějšími představami.

„Nechcete se podílet na novém jedinečném výtvoru moderní medicíny, doktorko? Nezapomeňte, že jste podepsala smlouvu. Jste moje,“ srazil její chabé výmluvy Giovanni svými tvrdými slovy k zemi, vyhlížel jaksi nebezpečně.

Asi nebyl zvyklý, aby mu někdo odporoval.

„Jste moje na celé dva roky, nezapomínejte. Jediné řešení, jak se odtud můžete dostat je letadlem. To neodletí, pokud nedám rozkaz a jestli ráda plavete, můžete to zkusit, troufnete si plácát rukama 183 kilometrů zpátky do San Francisca?“

Boháčův zlý úsměv napovídal, jak je to bizarní. Vysmíval se jí. Ano bylo to naprostá blbost a on si to dobře uvědomoval, nehodlal se jí vzdát za žádnou cenu, ale proč?

„Vy jste se zbláznil! Chcete mě tu držet proti mé vůli?“ vykřikla bezmocně a dala si ruce odvážně v bok. Vytácel ji víc a víc a i ona zvyšovala svůj soprán, aby dala průchod vší nespravedlnosti, jakou na ní napáchal.

Bastard.

Při zvýšeném tónu jejího hlasu se to prozatím nehybné stvoření lehce pohnulo. Nešlo si toho nevšimnout, to trhnutí se dalo srovnat, jako když někomu vykřiknete za zády a on se lekne. V dívce by se v ten moment krve nedořezal.

Náhle se na ní upíraly dvě ty nejpodivnější oči na světě.

Tam, kde každý člověk měl bělmo, se u Madury zbarvilo to černá a samotné panenky se pyšnily zlatou až oranžovou barvou sluneční erupce.

Dost děsivé na to, aby o krok ucouvla do bezpečnější vzdálenosti očekávajíc to nejhorší.

„Být vámi, jsem trochu tišší, doktorko. Madura je citlivý a vnímá věci trochu jinak, než my,“ varoval psycholožku Morfeus Giovanni jako by káral malé dítě.

Se zadrženým dechem Karin sledovala, jak se netvorovi dračí oči opětovně zavřely do nehybného klidu.

„To je samec?“ odtušila z Morfeových slov, jakmile byla schopná promluvit.

„Ano, dokonalý prototyp mužského pokolení. Jistě se vám bude spolu dobře spolupracovat,“ obdařil doktorku proradným vychytrálým úsměvem.

Ten chlap byl strašný! Nesnášela ho!

Neměla na výběr? To jí chtěl naznačit?

Doktorku mrazilo v zádech. Ten nepříjemný pocit přejížděl od shora dolů po páteři jako by vás čert škodolibě lechtal ledově zmrzlým peříčkem po holé kůži.

Zaměstnavatel si natolik jistý svou nadřazeností klidně pokračoval: „musíte však počkat ještě několik hodin, než se Madurovo tělo zregeneruje a dostane patřičné živiny,“ pokývl k muži v bílém plášti opodál.

„Pak po vás chci, abyste začala s pozorováním. Nechceme z něho přeci mít neovladatelnou zrůdu, že? Zvláště vám, která s ním budete v neustálém kontaktu, by se to nevyplatilo. Nyní pojdte do mé kanceláře, hlavní objekt svého zkoumání jste již viděla.“

Muž věnoval svému dokonalému výtvaru poslední pohled, otočil se na podpatku a odváděl zdrcenou psychiatričku pryč z laboratoře.

Spolu s kartou byly plavovlásce dána pravidla. Jinými slovy, ne-spočet pouček a pravidel tohoto zařízení, dokonce měla omezený přístup na různá stanoviště. Mohla jen do Zeleného komplexu a Černé zóny s dalšími výhodami pohybovat se po ostrově, pláži, ubikaci a společných místností.

Jak jí řekl, i ostatní doktoři neměli přístup do všech komplexů, nebyla tedy sama.

Dalším ze zákazů se stal mobilní telefon a fotoaparát. Přísně tajné, sdělil ženě ředitel tohoto místa hrůzy, opírající se do svého honosného křesla v kanceláři s výhledem na tropický ráj za svými zády.

„Pokud budete mít potřebu si s někým promluvit, jsou tu urče-

né telefony v centru, samozřejmě monitorované, je to nezbytné opatření, jelikož se zde jedná o choulostivá témata.“

„Děkuji.“ Doktorka s kyselým výrazem přišoupla svůj telefon po stole k tomu nafoukanci, nezapomněla ho i probodnout pohledem.

„Je to jen nutné opatření slečno. Vše je tu sterilní, takže dostanete patřičné oblečení pro výkon své práce a dokumenty, jež vám budou k dobru, nic víc není potřeba,“ kroutil na srozuměnou hlavou a momentálního rozpoložení svého nového zaměstnance nebral na zřetel. Ani ho to nezajímalo.

„Takže mě tam pošlete beze zbraně a budete čekat, až se na mě nevrhne, jakmile vkročím do místnosti?“

Jak stála, přitiskla hlasitě dlaně ke stolu, dívka docházela trpělivost. Měla o sebe strach, což jí bylo rozhodně přednější, než nějaký jeho experiment, to dá rozum.

„Pokud to považujete za nutné?“ zaměstnavatelovo husté, černé obočí kontrastující s jeho bílým, až bledým obličejem, se významně nakrčilo vzhůru, jako by se vlastně nic nedělo. Stejně tak jste si mohli představit jezírko plné hladových piraní a on by vám ještě řekl: nebojte se, oni nekoušou, klidně se vykoupejte.

Naprosto ignoroval všechna nebezpečí, to Karin jen víc dráždilo.

Má vstoupit do arény k nevyzpytatelné zrůdění! Nejde přeci prodávat zmrzlinu!

„Ujišťuji vás však, že to nebude nutné. Madura je zcela pod naší kontrolou a vychován k poslušnosti. Není třeba se bát. Bohužel palné ani sečné zbraně nedostanete, bude vám muset stačit jen taser účinkující na jeden metr. Radím vám, použít ho jen v té nejnutnější situaci,“ varoval Morfeus a sejmul si z hlavy klobouk, poté jej položil na stůl.

„A ty dokumenty?“ ptala se Karin stále s jistou nervozitou a ne-trpělivostí.

„Jistě, tady.“

Giovanni vyndal z jedné zásuvky svého stolu tmavě šedou složku s několika listy uvnitř, „je to udělané speciálně pro vás. Jisté informace jsou vám samozřejmě zatajeny, mějte to na paměti.“ Sebejistý muž pošoupl Karin dokumenty po stole, stejně jako ona předtím svůj mobil.

„Máte tuším tři hodiny na přípravu a nastudování, než bude proces ukončen, čtěte proto pozorně,“ usmíval se.

„A ještě něco. Na nějakou dobu jsem vám přidělil pomocníka, aby vás doprovázel po areálu a zodpovídal vaše otázky. Bohužel já jsem dosti zaneprázdněný žádaný muž a mám na starosti i jiné důležité věci.“

Vůdce celého ostrova vstal. „Nuže, představuji vám vašeho společníka, kterého nejspíše znáte,“ přešel svou kancelář a pak i vedlejší místnost, kde za stolem seděl onen muž, kterého viděla při příletu na cestě, pak otevřel dveře na chodbu, za nimiž stál nijak nevýrazný mladík s milým úsměvem a očima ukrytými za tlustými brýlemi. Prostě knihomol na první pohled. Hned věděla, co myslí tím *znáte*.

„Jeff Wilard vám na vše odpoví.“

Ředitel za dvojicí okamžitě zabouchl dveře, aby se vyhnul případným námitkám.

„Zdravím tě Karin, dlouho jsme se neviděli,“ zubil se mladík s pláštěm nejméně o dvě čísla větším, než by měl být. Ta vychrtlá postavička doktora se v něm doslova utápěla.

„Co tady děláš?“ nevěřila svým očím a cítila, jak se jí ježí každý vlas na hlavě.

Jeffa potkávala na Yalu a vždy se ten šprt nějakým záhadným způsobem začlenil mezi její přátele. Nakonec se jej zbavila tak, že on se šel věnovat své milované biologii a ona se spíše přiklonila ke zkoumání duše místo těla. Obě vědy měli hodně společného, doktoři však člověka zkoumají fyzicky a psychiatři duševně.

Rozhodně však netušila, že ho najde zrovna tady!

Mohlo to být ještě horší?!

Ted' není šance se ho zbavit, nepotkat ho tu celé dva roky, to by byl prostě zázrak, ledaže by ho potkala nějaká ošklivá nehoda, pomyslela si škodolibě.

Na druhou stranu, to byl alespoň člověk, kterého tu znala, tedy jen jako známého, ale i to je víc než zůstat cizinkou na neznámém místě. Mohla z Wilarda vytáhnout určité informace, jež by se tu jinak asi nedozvěděla. To stálo za to utrpění.

Ten šprt byl jako houba, informace všemožného druhu do sebe

doslova vsakoval díky fotografické paměti, což mu mnohdy trochu záviděla.

„Pracuji tu a víš co? Když sháněly psychologa, vzpomněl jsem si na tebe. Doporučil jsem tě!“ rozzářil se pyšně, a když se chlubil tou radostnou novinou, v tu chvíli by ho nejraději začala škrtit, dokud by mu ty špatně nasazené brýle nespadly. Jen kdyby nedržela tu zatracenou složku v ruce!

V hlavě si vytvořila pomyslný seznam pozdějších aktivit: uškrtit Jeffa, dostat se odsud, nezemřít. Možná trochu promíchá pořadí.

Ani tohle slečnu Lárkinovou moc na duchu nepozvedlo, spíše měla pocit, jako by ji někdo mlátil lopatou a ona se modlila, aby to bylo tak silně, že si to nebude ani pamatovat.

„To je od tebe vážně milé, Jeffe,“ procedila skrze zaťaté zuby.

Tohle je tedy ten důvod? On za to mohl? Hloupá shoda náhod?

JÁ HO ZABIJI!!! Proč musí mít takovou smůlu sakra?

„Půjdeme?“ zeptal se ten natvrdlí poskok, jež nepřátelský tón v hlase své kolegyně nijak nezaregistroval.

„To už jistě víš, budeme pracovat spolu v Černé zóně, není to báječné?“ Jeff se rozplýval jako malé dítě nad sladkým dortem a ona pomyslela, jak by mu ho zarazila do krku.

„To je hezké, nějak jsem to tušila, když jsem tě tu viděla,“ přinutila se nevraživě pípnout.

TO JE KONEC!

„Oba budeme na stejném projektu. Já osobně jsem tam nejméně rok a je to úžasné, nepředstavitelné, určitě se ti tam bude líbit. Představím tě ostatním!“ navrhoval rozjařeně.

Karin nemohla pochopit, jak takového magora mohli přijmout.

Vlastně se to pochopit ani nedalo, byl prostě dobrý ve svém oboru, ale jako člověk naprosto strašný! Otravný! Idiot!

Pokud v sobě měl nějaké kouzlo či skrytý potenciál, tak ona ho tedy rozhodně neviděla. Vždy toho cvoka považovala za idiota slintajícího nad hromadou knih. Proboha, nezavázal by si snad ani tkaničku u boty!

Stačil jeden pohled, aby si potvrdila svoje domněnky, jistě sucháč, ušklibla se v duchu.

Dokonce jak vidno, neuměl pořádně ani zapnout knoflíky na svém plášti, dívka obrátila oči v sloup.

Blbec.

„Doprovodím tě do tvého pokoje!“ vyhrkl znenadání a celou dobu nezastavitelně vykládal a vykládal, až to nebralo konce.

Starý známý knihomol přišel pro dívku o tři hodiny později, kdy si pročetla vše, co měla k dispozici. Dokonce v pokoji našla už i nově přichystané oblečení a nějaké navíc do zásoby. Vyšla tedy ven v dlouhých kalhotách, bílém speciálním triku s knoflíčky po straně a dlouhém plášti, v jehož kapse si nesla svou jedinou zbraň.

Elektrický taser.

„Vyrazíme?“

„Jak to, že nemáš vůbec strach?“ ptala se mladá psychiatricka, zatímco se ubírali cestou ke svému cíli po kamenném chodníčku.

„Myslíš, Madury?“ culil se.

„Je obrovský a vůbec, musím říci, dost mě děsí,“ vydechla Karin s obavami na rtech.

„Neměj strach, nekouše, i když je někdy nesnášenlivý, ale zase za naivního psíka bych ho taky nepovažoval, to bych ho urazil,“ smál se bezelstně Jeff, poklepávajíc si přemýšlivě prstem na rtech.

„Co je vlastně zač? Giovanni říkal, že je mu už třicet let, je to tak?“ pokusila se Karin nenápadně z mladíka vytáhnout něco navíc.

Povedlo se! Zajásala.

„Zhruba tak,“ přikývl. „Je to první projekt zde a vůbec nejfantastičtější nová forma života jakou jsem kdy viděl,“ rozhodil velikánsky rukama, oči mu svítily vzrušením, jak se mohl o své dojmy s někým podělit.

„Je to výsledek mutace lidské a zvířecí DNA. Například ta bílá kůže je výsledkem tuleně, kočkovité šelmy i plaze. Všechno nasvědčuje je skvělé odolnosti vůči teplotě i mrazu, a to je jen začátek,“ rozpovídal se Jeff.

Nejspíše knihomol nepovažoval za žádné riziko jí cokoliv říci a tím se podělit o své fantastické zpovědi. Prostě naivní mladík s velkou pusou.

Jistě by si s kdekou drbnou měl co říci.

Dvojice se začlenila mezi doktory v Černém pavilonu. Několik jich sice chybělo, ale Wilard je přesto vřele představil: „Tohle je vedoucí týmu Bill, dále Jimmy, Andrew, Melissa, Shigi, náš oblíbený Japonec Kento a krásná Margaret,“ uzavřel všechny do kruhu.

„Ráda vás poznávám. Jmenuji se Karin Lárkinová a jsem nová posila do vašeho týmu, psychiatr,“ snažila se plavovláška vyhlížet přívětivě a uvolněně, jenže to moc nešlo. Strach z nadcházejícího setkání se dívce šířil celým tělem a vyvolával občasný třes.

Všichni si postupně podali ruce, zatímco vedli seznamovací rozhovor.

Karin si za zády přítomných povšimla prázdného vypuštěného barelu uprostřed rozlehlé laboratoře. Byla to ta samá co předtím. Nebyl tu.

Kde se skrýval?

Jistě se nemohl jen tak beze všeho procházet po chodbách!

Z toho pomyšlení se doktorce málem zamotala hlava.

Toho pátravého pohledu si všiml menší, štíhlý Japonec. Nic mu zřejmě neušlo.

„Je ve svém pokoji,“ podotkl suše, „zavedu tě tam.“

Ke svému štěstí předběhl Jeffa, jež už se na to doslova třásl.

Mužik si vypůjčil plavovlásku a doktoři se vrátili zpátky ke svým povinnostem.

„Jsou to tamty dveře,“ upozornil stroze, „sám jsem mu radil, aby na vás nic nezkoušel, jste tu nová. Nechci, aby vás nějak vystrašil,“ ubezpečoval novou pracovníci. To však neměl dělat, jelikož její podezřivost zafungovala jako bumerang.

„O čem to mluvíte? Měla bych snad něco vědět?“

„Není třeba, však sama časem zjistíte, co tím myslím, ale radím vám, abyste se Madury nedotýkala. Je na lidi zvyklý, nemá bohužel rád, když se ho někdo dotýká,“ pokynul Kento naproti.

Ještě se ho dotýkat, to tak! Vysmála se tomu v duchu. Takovou hloupost neměla ani v úmyslu. Ještě to tak.

Karin na dobrou radu jen přikývla, „Budu si to pamatovat,“ nadechla se a přitiskla si k ěadrům sešit na poznámky.

„Nuže použijte kartu,“ vyzval Japonec slečnu Lárkinovou k akci. Ani nyní mu neuniklo, jak se jí chvěje ruka, když ji natahovala kupředu.

„Nemějte strach, dokáže ho vycítit a pak obrátit proti vám jako kterékoliv jiné zvíře. Taková druhá rada pro začátek,“ vzal doktorčinu třesoucí se ruku a pomohl jí kartu vložit do čtečky. Kento byl takový ten typický představitel svého ostrovního národa, vyzařovala z něho duševní síla a ohleduplnost, avšak cestu přes jeho uzavřenost jste si museli pracně najít a důvěru zasloužit.

„Hodně štěstí.“

Jemný mechanismus pípl a dveře se od sebe rázem oddělily.

Karin vkročila do rozlehlého pokoje ve tvaru obdélníku s černými stěnami. Jen několik bodových světel kdosi umístil na strop. Toto jediné chabé osvětlení dodávalo místnosti nádech tajemna.

Zvláštní.

To horší však představovaly nulové zábrany, žádná bariéra, žádné sklo, prostě volný přístup. Prostě absolutně nic, co by dotyčného chránilo před útokem.

V jednom rohu stála velká postel, v jiném stůl se židlí, ve třetím našla poházené dětské hračky. Plno hraček, od dřevěných kostek po hlavolamy, panenky a skládačky. Karin napadlo, zda je její pacient na úrovni tříletého dítěte? Vše by tomu nasvědčovalo.

Tak se k němu má chovat? Proč by to tu jinak bylo?

Po pravé straně vedle dveří stála další židle, nejspíše pro návštěvy.

Doktorka opatrně vkročila na nezmapovanou půdu.

Tohle byl asi nejtěžší krok v jejím životě, tváří v tvář strachu.

Blok si tiskla k sobě jako štít, obdobně se tak chránily rytíři před draky.

Jen je škoda, že nemá vidle.

Říše neznámého predátora se rozprostírala všude kolem a černá barva na stěnách vyzařovala prazvláštní tíseň a prostor ještě více zmenšovala, optický klam.

Nic víc, uklidňovala se.

Spíše čekala nějakou klec, nebo kotec pro velká zvířata, to přeci byl nebo ne? Velké zvíře, nový neznámí tvor ze zkumavky.

To, co však vyzařovalo tu veškerou nejistotu, stálo uprostřed v celé své impozantní výšce zády k ní.

Musel o ní vědět, určitě, jenže mu to bylo asi jedno?

Ve chvíli co se nadechla a otevřela ústa k začátku první konverzace, se Madura pomalu přes rameno podíval směrem k vetřelci.

To monstrum ji probodlo doslova dračím nelítostným pohledem svých oranžových očí.

Zaváhala. Nakonec to přeci jen překonala, co jiného měla dělat.

„Jmenuji se Karin Lárkinová a jsem tvoje nová o...ošetřovatelka,“ její slova zněli nerozhodně, téměř cize, vůbec se nepoznávala. Naproti tomu se pokusila situaci alespoň zachránit malým úsměvem.

Zvláštní jak vás vlastní strach donutí koktat.

Titán doktorku bez mrknutí oka pozoroval, poté se to celé bílé tělo otočilo čelem k ní, snad si získala jeho pozornost nebo byl jen zvědavý?

Je to dobrá zpráva nebo špatná?

„Budeme tu spolu zřejmě nějakou dobu spolupracovat, proto bych ti chtěla říci jedno. Nemám v žádném úmyslu ti nějak ubližovat.“

Karin se snažila získat si Madurovu důvěru.

Rozuměl jí vůbec?

Nehýbal se.

Stál tam jako abnormálně veliká socha z kamene, jen ten dlouhý silný ocas se mírně míhal vzduchem sem a tam kousek nad zemí. Připomínal ji škorpiona vyčkávajícího k útoku. Ani tohle nebylo zrovna moc pozitivní.

Madura pozoroval svou oběť očima dravce, nepříjemné, až z toho bušilo srdce na poplach.

Vyčkával na tu správnou chvíli?

Plavovláska by nejraději vzala nohy na ramena, zbabělec.

Musela přeci ukázat svou nebojácnost, vzala tedy židli vedle sebe za opěradlo a popošla s ní dopředu, jen však do vzdálenosti, kterou považovala za bezpečnou.

Bohužel slovo bezpečné se stávalo velmi nestabilním.

Nechtěla jej nijak vylekat a tak se posadila potlačujíc v sobě ty nepříjemné pocity, aby tu nezačala běhat dokola a mávat rukama.

Nejmoudřejší bude, začít mluvit pomalu a srozumitelně.

Podle těch plastikových hraček, se bude nacházet intelektem někde u pětiletého, předpokládala.

Stále si v hlavě opakovala slovo KLID!

„Snad ti nebude vadit, když se tu posadím a budu si dělat poznámky,“ komentovala své kroky. Mezi tím uchopila do ruky tužku a počala psát drobné zápisky.

„Co to?“

Najednou to nešlo, zasekla se uprostřed rozepsaného slova. Nepohnula rukou ani propiskou.

Překvapeně zamrkala, ale ani o minutu později se nic nedělo, prostě prsty drželi na kovovém těle tužky jako přilepené a i samotné pero se dotýkalo papíru jako zamrzlé v čase.

Náhle propiska sama od sebe vyletěla z dívčiny ruky mimo její dosah...

Měla už začít panikařit?

Kapitola 3 Seznámení

Co to má znamenat?

Tužka se samovolně vznášela mezi oběma soky.

Nikde žádný vlasec za který by visela, ani necítila mravenčení, jež by naznačovalo nějaké gravitační pole, co to tedy je? Nějaký vtip?

Kouzelnické představení? Kdo si z ní dělal legraci? Právě v tuto chvíli na tom ale nic k smíchu nebylo.

Dělal to on?

Má i nadpřirozené síly? To je hloupost, napomenula se, nic takového není, věda je věda, ta se musela pochopit. Vše se dalo vypočítat řadou rovnic a pokusů.

Nic mezi moderní vědou a nadpřirozenem prostě neexistovalo.

Přesto se tu pero vznášelo bez jakéhokoliv logického vysvětlení.

Karin se podívala na Maduru.

Nespouštěl z ní své oči, těžko říci, kdo z nich dvou tu měl nad kým navrch.

Karin mu musela uznat obrovu fyzickou i psychickou převahu. Nebál se, nic nevykazovalo opak, žádný zrychlený dech, rozšířené zorničky ani třes.

Neměl z ní strach, ač dívku viděl podruhé v životě.

Ona strach rozhodně měla.

A co víc, čelil konfrontaci neústupným odhodláním a zatvrzelostí hodným ledovce.

Snad odhadoval čeho je schopna, jenže to samé čekala i ona od něho.

Slečna Lárkinová, přesunula pohled na svou tužku, poté se vymrštila jako had, aby na ní dosáhla, jenže se v ten samý moment pero vzdálilo nejméně o metr dál.

Nyní nebyl pochyb, kdo s předmětem pohybuje.

Hrál si s ní. Zkoušel reakce té lidské samice, která se mu vetřela do útočiště.

Naprosto přesně, jak očekával, udělala přesně to, co se od člověka čekalo, natáhla se po tužce. Směšně předvídatelné.

Situace se změnila.

Kdo teď zkoumal koho?

Nyní se levitující předmět přesunul na dosah k Madurovi, ten si ho však nevzal, čekal zda se výzkumnice pro předmět vydá až k němu. Odváží se?

Karin se bála.

Kdo by ne, obrovského čehosi co nejde pořádně ani definovat.

Odhodlaně však překonala svůj strach a popošla o několik kroků blíže. Tvorův ostrý nebezpečný pohled vyzýval k opatrnosti, jenže bez pera si nemůže nic poznamenat. Jinou tužku u sebe neměla a zatím to nevypadlo, že by jí ho chtěl dát.

Pro všechny případy má přeci ještě v kapse taser!

Ještě jeden odhodlaný krok, téměř již cítila dech toho stvoření na tváři, zastavila se pět kroků od přímé konfrontace. Nechtěla se jej dotknout, před tím jí naštěstí varoval Kento a ani to nechtěla udělat. To by byla vážně blázen.

„Prosím, vrať mi to,“ žádala Karin hlasem učitelky, která promlouvá k prvňáčkovi.

Předmět levitující ve vzduchu se nepohnul ani o milimetr.

Ten spalující oranžový nepřátelský pohled byl naprosto zdrcující. Bílá lesklá kůže Madurova těla do sebe nasávala všechnu dobrou energii kolem, měly snad ty černé stěny nějaký hlubší význam?

„Prosím, buď hodný, ty tu tužku přeci nepotřebuješ,“ ani shovívavý prosebný hlas nezabral, znovu se tedy natáhla.

Teď už jí musí chytit! Ještě pár centimetrů...

Náhle se ozvalo hlasité KŘUP!

Propiska s kovovou konstrukcí se doslova rozlomila vedví a zničené zbytky spadly na zem k jejích nohám.

Taková síla!

Děsivé.

Mělo to znamenat, že ji tu nechce?

Aniž se předmětu vůbec dotkl, ukázal vetřelci, co se stane i jemu, pokud tu bude otravovat. Jednoznačné gesto alfa samce.

Znamenalo to nepřátelský počín? Nelíbí se mu?

To nebylo dobré, žena si to uvědomovala každou buňkou svého těla.

Ač vyděšená tímto zvratem situace, Karin zachovala ledový klid, už jednala s hodně neurotickými dětmi, tohle bude stejné.

Stačí trochu pochopení, promluvit si, naladit se na stejnou vlnu, jak ji to učili ve škole.

Pomalů se odtáhla, jako když couváte před divokou šelmou a zamířila do rohu s hračkami, sehnula se a vytáhla kulatou didaktickou pomůcku, neznala žádné dítě, které by takovou doma nemělo. Jednotlivé tvary kostek se musely vložit do správné zdičky a tak jedinec poznal, co k čemu patří.

Udělal dobře, že sahá na jeho věci? To ji zprvu nenapadlo. Chtěla se mu nějak přiblížit a lepší řešení se nenabízelo.

Madura se otočil za ni a následoval doktorku pohledem stejně jako celou dobu předtím.

Že by zvědavost?

„Co kdybychom si spolu hráli? Hmm? To by nás přeci jen mohlo sblížit, co říkáš?“ nutila se do klidného milého tónu, ale mělo to úspěch, jako když právník říká vězni, že ho z toho dostane, zatímco o dva pokoje dál už zahřívali elektrické křeslo.

Nic.

„A co třeba panenky? Nebo autíčka? Co máš raději?“ doktorka se snažila intuitivně nalákat svého pacienta k nějaké činnosti. Bohužel i tento krok se minul účinkem.

Než se však dostala k další otázce, nastala okamžitá změna.

Hračky dívky prudce vyletěly z rukou, doslova jí je cosi vyrvalo z prstů pryč a nechalo je hrůzně levitovat opodál ve vzduchu, jako by na ni měli co chvíli zaútočit.

„Já už si s hračkami nehraji,“ promluvil Madura úsečně, poprvé za celou tu dobu.

Měl hluboký, tichý a přesto vyspělý hlas, jež naznačoval to, že velmi dobře ví, o čem tu celou dobu ta ženská mluví a jemu rozhovor nestojí ani za námahu otevřít ústa k odpovědi.

Šokovaná Karin dostala ledovou sprchu. Stála tam ještě zasko-

čenější než předtím. Nejen že mluvil, ale evidentně ji považoval za tu nejhloupější bytost, kterou viděl a dával to té ženské před sebou pořádně na vědomí.

Podcenila ho. Velká chyba.

Do takového situace by se jistě Hannibal nedostal, co by asi udělal? Přemýšlela.

Nejspíše by pronesl něco duchaplného, ale ona měla v hlavě vygumováno.

Ted' se cítila hloupě sama.

Je to trpké ovoce, když vás přechytračí váš objekt zkoumání.

Zatímco se s ním snažila pomalu navázat kontakt, domnívala se, že je primitivní a řídí se jen svými instinkty. Jak právě zjistila, nebyla to pravda.

Celou dobu od začátku si z ní dělal legraci!

„Sedněte si,“ vyzval doktorku vyrovnaným mrazivým hlasem nehybný obr a dětské požární autíčko mladou doktorku dostrkalo zpátky k židli.

Proč si připadá tak hrozně? Co může být horší, než inteligentní monstrum se zvláštními schopnostmi?

Hračka, jež psychiatricku donutila k ústupu, se vzdálila a odporoučela na své původní místo mezi ostatní věci na zemi v rohu místnosti.

„Kdo jste?“ pootevřela bytost svá ústa, ve kterých se dali zahlédnout dva ostré špičáky. Nejspíš pozůstatek šelmovité DNA odhadovala, na klidu to Karin moc nepřidalo.

„Jsem doktorka, mám za úkol tě pozorovat a zkoumat.“

Karin si obezřetně prohlížela Maduru ze svého místa čestného hosta, nic víc tu nebyla, jen obyčejný vetřelec. V pokoji je přechodným návštěvníkem a nepřitelem. Tak se cítila. Možná i kořistí uvědomila si a začala raději myslet na svoje přežití a ignorovat bušící srdce a nepravidelný dech.

„Zkoumají mě jiní,“ zazněl nepřiliš potěšený hlas a jen na malou chvíli se ty pronikavé dračí oči přesunuly k levému hornímu rohu místnosti, kde se natáčela připevněná průmyslová kamera.

„Já neléčím tělo, ale duši,“ odvětila Karin po pravdě a nervózně

si poposedla. Stále nemohla uhodnout, co se tvorovi odehrává v hlavě. Prostě to nešlo. Nedal jí žádný podmět, na jakém by nějaké hodnocení mohla provést, odpovídal na otázky jen striktně, né-li vůbec a moc to o jeho charakteru nevypovídalo.

Alespoň s ní tedy mluvil, i to se považovalo za malé vítězství, pokrok. Bohužel takhle by si mohli hrát celý den a k žádné kloudné informaci by nedošli, dá tomu tedy ještě čas, cesta k cíli je sice trnitá, ale trpělivost přináší růže.

„Duše?“ Madura se zamračil, na čele se mu vyrýsovala hluboká vráska.

„Tvé pocity, myšlenky, nálada, můžeš mi říci všechno,“ snažila se dívka udržet rozhovor co nejdéle.

„Nemám v úmyslu se s vámi dělit o své myšlenky,“ tvrdě přivřel oči, jež se změnilly na malé úzké škvírky, až měla plavovláskova strach, že to vezme jako nepřátelskou výzvu. Chtěl si své bytí nepatrné soukromí nechat pro sebe, ani se nedivila, tady každý věděl co dělá, ale to co si člověk myslí a cítí, zjistit nikdo nemůže.

„Nemusíš se bát, nic nebude použito proti tobě. Přisahám. Vše co si spolu řekneme je naprosto normální, já mám pocity a myšlenky a někdy je lepší se někomu svěřit, nemusíš se vůbec strachovat.“

„Ani tohle?“ v mžiku stál Madura u její židle, nestačila nijak zareagovat.

Stačila k tomu jen milisekunda, aby to své velké těžké tělo přesunul strategicky vpřed a sáhl těmi zvláštními prsty drže do doktorčiny pravé kapsy pláště. Vytáhl z ní černou krátkou zbraň.

Vskutku bystré reflexi, tomu nešlo nijak konkurovat. Tohle se dalo odkoukat snad jen u vymyšlených superhrdinů, on však byl až moc pravý.

„Mám věřit vašim prolhaným slovům? Proč mi tu lžete?“ tvor se hrozivě tyčil nad plavovláskou. Doktorce nestačil dech k odpovědi, jak se intenzivně snažila přitisknout k opěradlu své židle.

Z Madury šel strach. Ten hybrid byl nebezpečný, jak si zprvu myslela, teď jí navíc vzal jedinou pomůcku proti němu!

Opravdu to nabralo až moc rychlý spád a to tu nebyla ani patnáct minut.

„Nelžu, přísahám!“ natáhla bezmocně ruku k uzmuté zbrani, což byla chyba. Stačil však jeden tvrdší stisk jeho silných prstů a taser se v té tříprsté ruce doslova rozdrolil na popel. Dost pozdě na to, aby se Karin stáhla zpět.

Ženina dlaň minula Madurovu pozvednutou ruku, ze které se už sypal jen prach a rozdrčené kousky kovu s plastem, ta sjela po té lesklé bílé hladké kůži.

Jeden jediný dotek v tomto božském stvoření vyvolal prapodivný zmatek a jakýsi obranný mechanismus odhodil nebohé dívčí tělo stranou, aniž by se jí nějak dotkl.

Ještě předtím viděla zblízka jeho oči, ty prozrazovali takový děs, jako když vás útočník pořeže nožem a to se ho jen letmo dotkla.

Psychiatrická prudce narazila zády o protější černou stěnu Madurova pokoje. Vykřikla bolestí a udeřila se zezadu tvrdě do hlavy.

Její tělo se sesunulo na zem v bezvědomí.

Cosí se nad nebohou doktorkou sklánělo.

Všechno se jí zdálo prapodivně šedivé a netečné jako když stojíte za oknem a venku ošklivě prší, téměř jako pokryté neprostupnou mlhou. Hlava bolela, tak bolela, zabodával jí snad někdo do mozku střepey?

Nebyla schopna se ani pohnout jen lehce vnímat.

Možná měla otřes mozku, nebo zlomené všechny kosti v těle. Možná oboje.

Dokonce nadechnout se se podobalo vdechnout žhavou lávu.

Kařin pohled se lehce zaostřil. Ležela na zemi. Periferním viděním se k ní skláněla bílá skvrna.

Co to jen mohlo být? Je v nebi? Anděl? Ne, tomu bolest neodpovídala, uvědomila si hned. Umírá? To už se zdálo přijatelnější řešení.

Cítila u sebe zvláštní pach. Pak ta bílá věc zmizela a teď přicházeli hlasy. Rozčilené hlasy.

„Co jsi jí to proboha udělal? Nemohl ses trochu ovládat?“

„To není moje věc,“ zavrčel druhý hlas opovržlivě.

„Že není? Skoro jsi tu ženu zabil, takhle jsem tě neučil schovat se

k lidem!“ káral bytost černovlasý Japonec, jež vypadal vedle Madury jako trpaslík.

Ticho.

Obr mlčel, nejspíše uznával své pochybení na rozdíl od svého tvrdého výrazu ve tváři.

„Tohle se příště nebude opakovat, nebo víš, co tě čeká,“ varoval jej Kento a hrozil tvorovi prstem, jako by to snad mělo mít nějaký účinek.

Madura cosi zavrčel.

Nerozuměla následným slovům ostré konverzace, jež nadále pokračovala, poněvadž kdosi nemohoucí Karin zvedl a odnášel z pokoje pryč na ošetřovnu.

Jeff, poznala ho matně podle velkých kulatých brýlí.

Ten magor, který neumí rozeznat velrybu od delfína, se ujal takového Herkulovského úkolu?

Řekli byste to do něho?

Po opětovném vrácení se k životu doktoři nové pacientce zavázali hlavu. Podle diagnózy jde o lehký otřes mozku, prorokovala postarší žena jménem Melissa, která vzhledem připomínala zralou hrušku.

To co se stalo, zřejmě nebylo tak neobvyklé, jenže Karin toho měla právě dost.

Ten divný mutant vytvořený z nějaké zkumavky ji odzbrojil, napadl a vcelku zesměšnil.

Kdo mohl tušit, na jakém stupni vývoje se nachází? Zatracená Giovannioho složka, neobsahovala nic, co by to naznačovalo a když viděla všechny ty hračky....

Dost, už tu nebude! Jak by mohla dopadnout příště?

Třeba nabodnutá na nějaký zákeřný špičatý předmět? Či jí pokouše ostrými zuby? Taky by ji mohl umlátit tím pevným ocasem nebo udupat nohama.

Stačil už jen ten pohled, při kterém by se nejraději schovala do nejzazšího koutku své duše.

Mutant.

Černé myšlenky se kupily stále více jedna přes druhou.

Vstala z lehátka, tělo pocítilo hrozný nápor gravitace, jak hlava odporovala a mdloby se také netoulaly daleko, přesto nějakým zázrakem stála.

Ještě že tu nebyl Jeff, Melissa ho totiž vyhodila, jelikož začal šílet a to Karin na bolavou hlavu opravdu nepomáhalo.

„Doprovodím tě do pokoje, číslo 28 že?“ pomohla Karin baculatá žena, podpírajíc přitom doktorku pažemi.

„Děkuji...“ zahuhlala Karin s obvazem na čele schovávající krvavou podlitinu zezadu pod vlasy.

Společně vyšli na chodbu a zamířili k hlavnímu vchodu stanoviště zvaného Černá zóna.

Naproti dvojici se otevřely dveře, ze kterých vyšla skupinka bílých plášťů a mezi sebou dělala eskortu právě Madurovi.

Bílé hrdé stvoření s tvrdým pohledem se neslo ladně vzhledem ke své těžkopádnější hmotnosti. Kráčel vzpřímeně a vše budilo dojem, jako by se na Maduru kdokoliv bál promluvit nebo nesměli.

Karin sebou cukla se stále ještě živou vzpomínkou ukázky síly toho obra.

Ženská dvojice co nejrychleji ustoupila stranou. Všichni prošli kolem beze slova, jen jediný pohled se na dívku zaměřil během těch pár krátkých vteřin.

Vyzařoval neochotu a povýšenost s jakou se ještě nesetkala.

Dost možná ho těšilo vidět, jak dopadla. Neudělala mu však tu radost a pohled opětovala, ač stále viděla mlhavě a svět kolem se nepříjemně točil.

Z jeho očí se dalo vyčíst cosi ve smyslu: to já jsem tu ta nejnebezpečnější bytost, tak si na mě dávej pozor. Pak Karin upoutalo cosi na jeho zádech.

„C...co to bylo za jizvy?“ vypravila za sebe těžce jakmile odešli, každické slovo bolestně rezonujíc v hlavě, raději proto zmlkla a málem záúpěla.

Melissa mlčela.

„To vám vysvětlím později,“ mlžila baculka stejně jako maminky, když nechtějí svým dětem sdělit nepříjemnou skutečnost, jež by je ranila.

„Nejdřív si musíš odpočinout a zůstat v klidu,“ radila žena hlasem nezpochybnitelného soudce a pacientka ji musela dát za pravdu. Tím krátký rozhovor končil.

Kapitola 4 Pozorování

„Co tím myslíte, nehoda?“

Bill, imunolog a hlavní vedoucí Černé zóny se netvářil zrovna potěšeně, co musí reportovat svému nadřízenému.

„Ta vaše nová psychiatricka má zjednodušeně otřes mozku,“ pokrčil rameny statný Nor, jemuž vše, co se tam odehrávalo, padalo na hlavu.

„Co se stalo?“ muž jménem Giovanni přešel ke svému stolu v luxusní kanceláři svého letoviska. Nevypadal nijak znepokojen výrokem svého podřízeného, takových situací tu zažil hodně, tudíž pokud ta holka stále žije, není se čeho obávat, usuzoval bezcitně.

„Pustili jsme ji k Madurovi a...“ vykrucoval se Bill.

Nejspíše se mu moc nechtělo sdělit řediteli, ať tu novou pošle zpátky na pevninu, protože takový vývoj situace se mu za mák nelíbil.

„A?“ nedal se odbýt Giovanni jako by nic.

„Zkrátka a jednoduše se moc nepohodli. Jedna drobnost vedla ke druhé a výsledkem bylo, že slečnu Lárkinovou odhodil na zeď, z čehož bude teď pěkně dlouho ležet v ubikaci.“

„To je vskutku nemilé,“ povzdech si charismatický vládce ostrova a přemýšlel.

„Dovoluji si navrhnout propuštění slečny Lárkinové, není to proto, že by její práce či metoda byly mylné nebo dokonce špatné, jen po této zkušenosti tu nejspíše nebude chtít zůstat a já se tomu ani nedivím. Navíc ani Madura není její přítomností zrovna nadšen.“

„Tak propuštění? Hmm...“ klepal ředitel prsty do stolu. Bylo to jako klid před bouří.

„Ano,“ trval na své výpovědi imunolog.

„Právě jste řekl, že je slečna Lárkinová živá. Je to tak?“

Nor neodpověděl, čekal kam tím jeho zaměstnavatel míří.

„To je dobrá zpráva, pár dní si poleží a může začít znovu,“ uzavřel tlesknutím konverzaci Giovanni za Billova nesouhlasného kroucení hlavou.

„Vy mě nechápete, Madura...“

„Madura si zvykne stejně jako ona, až spolu stráví nějaký čas, zvyknou si a pak to bude bez problémů, doktore. Nehodlám měnit své plány kvůli jedné primitivní nehodě.“

To znamenalo ředitelovo jediné a poslední rozhodnutí, nic menšího než smrt se nebralo v potaz.

Majitel ostrova energicky odsunul svou židli a posadil se za stůl.

„Velice dlouho mi trvalo, sestavit po skonu našeho drahocenného doktora Lárkina oduševnělý tým, nebudu ho měnit. To je mé poslední rozhodnutí, a pokud s tím Madura nesouhlasí, přesvědčte ho, však víte jak, jistě přijde na jiné myšlenky,“ pozvedl své husté obočí na znamení, že cokoliv se tu děje, vše třímá pevně v rukou.

„To nebyla nehoda, víte to moc dobře,“ nedal se Bill s posledním odhodláním svého vzdoru, na otázku jejich dlouholetého vědce a Kařinina otce.

„Ať to nehoda byla či nikoliv, vám do toho rozhodně nic není,“ usadil muže přísně Giovanni a nemusel přikročit ani k výhrůžkám, statný Nor, ač vyhlížel jako chodící hora masa, byl mírného ovlivnitelného charakteru. Takový typ člověka, jež si pod vousy mumlá nadávky, ale nikdy je neřekne nahlas.

„Pokud je to vše, připravte náš subjekt do arény, chci vidět nějaký pokrok od minulého měsíce.“

Giovanni hlasitě položil svou dlaň na desku stolu, až se statný Bill lehce přihrbil.

Nor měl vlastní pohnutky proč tu být, jednak to byl výzkum, co ho držel nad vodou a především peníze, to druhé si mohl odpustit, jenže o takové projekty je ve světě nouze a když k němu Morfeus Giovanni přišel a zamával mu smlouvou před obličejem, naivně podepsal.

Někdy si přál to nejraději vrátit zpátky a roztrhat vše, co mu přišlo pod ruku.

Za těch deset let viděl mnohé a rozhodně to nepatřilo mezi ty skvělé objevy či dokonce zážitky, jaké mu slibovali.

Jenže nyní již patřil k zaběhnutému týmu, ze kterého se neodchází. Nebýt toho zatraceného muže s nezkrotnou touhou ovládnout vše co se mu zamane, neřešil by nyní tuhle choulostivou záležitost.

K čertu s ním, jednou na něho dojde, bohužel štěstěna si takové špatné charaktery vybírala a ke všemu jim podávala pomocnou ruku.

Chudák ta plavovláška, pomyslel si, teď aby jí ještě šetrně sdělil rozhodnutí zdejšího tyrana.

Co mohl dělat? Vzepřít se útlaku nešlo a vlastní sebezapření říkat pravdu, křičelo ze všech sil v celém tom jeho hromotluckém těle, proto udělal to samé jako vždy a svěsil hlavu před vládou útlaku.

„Je mi líto, dnes testují vojenské zbraně v Modrém sektoru. Madura vám bude k dispozici až ráno. Dříve to nejde zařídit. Na vše dohlédnu, pane,“ ubezpečil Nor svého netrpělivého zaměstnavatele, jemuž by nejraději plivl do tváře a sám se zapřísahal, že už nikdy nenaletí někomu, kdo nabízí lákavé úsměvy a zářivou budoucnost.

Otřes mozku si vyžádal několik dlouhých dní na lůžku. Každý ráno se Jeff nabídl coby nosič jídla přímo do pokoje. Nemohla odmítnout. Argumenty toho mladíka se nedaly zvrátit, nakonec ho snad začínala mít i ráda, jen kdyby nevypadal jako špatně oblečený slaměný panák.

Minulý den dívku z venku cosi probudilo, nepříjemné rány či snad dělbuchy způsobující ještě větší bolení hlavy než dosud. Trvalo to dlouhé dvě hodiny, než s tím přestaly. Wilard na to odpověděl, že to co se tu vyrobí, se musí patřičně vyzkoušet.

„To už patří k zajeté rutině,“ říkal.

O co se však jedná, se nezmínil.

Neustále se ptal na stav Karinina zdraví, až se to stalo nepříjemně otravné.

Pořád cosi žvanil a vyprávěl, rozhazoval rukama v nepřírozeně dlouhých rukávech a na otázku: proč je jeho plášť tak nemožně velký, řekl: „mám rád volné věci, lépe se mi v nich pracuje.“

Kromě známého otravy se lépe seznámila s pokojem. Vcelku prvotřídní vybavení s ledničkou, televizí, záchodem i koupelnou, nic nepostrádala. Tedy až na svůj mobilní telefon samozřejmě, ten ale tak brzy nedostane.

V tichu mohla těch pár dní přemýšlet o tom, co zažila.

Husí kůže neustále naskakovala, jen pomyslela na tu vytvořenou bílou laboratorní krysu velikosti velkého tygra.

Alespoň teď si mohla udělat několik poznámek, aniž by jí zničil

všechny tužky. Provokativně si nakreslila malou neuměleckou postavičku. Znázorňovala Maduru a pár nelichotivých slov opodál.

Alespoň tak se mu mohla pomstít, zašklebila se.

Figurka se pyšnila dlouhým ocasem a rohy jako ďábel, od úst šla bublina s nápisem - já jsem tu nejchytřejší.

Zklamání ve své profesi si Karin nepřipouštěla, každý dělá chyby. Některé se mohou napravit, jiné nikoliv. Jenže ti co dělali chyby, byli většinou její pacienti, co docházeli do její kanceláře se z nich vypovídat. Však přiblížit se někomu a pochopit jeho myšlení chtělo vžít se do situace zkoumaného objektu, jenže jak měla vědět, na co myslí a jak se cítí, pokud to nehodlá říct!

Byl tak chladný a odměřený, nadutý a jistý si sám sebou!

Vztekle začmárala svůj nakreslený výtvar. Spíše karikaturu.

Po uběhnutí pěti dnů co jí vedoucí Bill Foss oznámil rozhodnutí vyšších míst, nastal čas vrátit se ke své rozdělané práci.

Bohužel.

Co však teď? Přímá konfrontace se dívce nezdála vhodná ani bezpečná, našel se tu ale i jiný způsob, jak se subjektu přiblížit a to pozorováním. To se provádělo především u horších případů v ústavech.

A tohle ten případ byl! ROZHODNĚ.

Madura byl přesný kandidát na takovou věc, ještě mu chyběla svěrací kazajka a nápis: při manipulaci buďte opatrní.

Poradila se tedy s Melissou, ta Karin zavedla do malé místnosti, kde se nalézaly monitory připojené ke kamerám v celém objektu.

Nic tedy Karin neuniklo a oku nezůstalo skryto.

Slečna Lárkinová poděkovala a žena hned na to zmizela.

I Melissu bylo těžké zařadit, tím, že tu nikdo neměl osobní život, vypadali všichni tak trochu jako prázdné schránky, zvedaly ruce, chodily, mluvily, ale úsměv byste od nich snad ani žádat nemohli.

Teď mohlo další zkoumání začít.

Našla si místo, kde se pozorující nacházel.

Viděla, jak sedí na zemi opřený o čelo svého lůžka a cosi třímá v rukou.

Definovala to jako knihu s nevýrazným obalem.

Takže umí číst. Zajímavé.